

[Ministeren for offentlige arbejder]

Overenskomsten af 8. juni 1973 mellem Danmark og Sverige om faste forbindelser over Øresund omfattede en vejforbindelse mellem København og Malmø samt en jernbaneforbindelse mellem Helsingør og Helsingborg.

Det er også disse to forbindelser, der omfattes af den rapport, som en dansk og en svensk Øresundsdelegation afgav i juli 1985, og som vil danne udgangspunktet for de fortsatte forhandlinger med Sverige.

Der har på intet tidspunkt været tale om, at Sverige alene skulle afholde udgifterne til en jernbaneforbindelse mellem Helsingør og Helsingborg. Jeg skal ikke foregribe de forestående forhandlinger, men vil dog bemærke, at det naturlige vil være, at udgifterne til anlægget mellem de to kystlinjer deles mellem de to lande, da begge landes jernbanestyrelser skal benytte anlægget.

Derimod skulle Sverige ifølge 1973-overenskomsten finansiere og bygge vejforbindelsen mellem København og Malmø, hvilket bl.a. måtte ses i sammenhæng med, at Danmark alene skulle afholde udgifterne til en lufthavn på Saltholm.

Jeg er indstillet på også at lade dette spørgsmål indgå i de kommende forhandlinger med den svenske regering.

Imidlertid skal jeg bemærke, at der ikke er tale om en endelig afholdelse af udgifter, men alene om et finansieringsspørgsmål, idet udgifterne til afskrivning, forrentning og drift af vejforbindelsen fremdeles forudsættes inddækket gennem afgifter fra brugerne.

Spørgsmålet må i øvrigt også ses i sammenhæng med den organisationsform, der vælges for forbindelsen.

Spm. nr. S 1382

Til *justitsministeren* (30/6 86) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvorfor direktør Bøje Nielsen ikke har skullet underskrive en erklæring, som angivet i konkurslovens § 110, stk. 3, i forbindelse med sin konkurs-sag?«

Begrundelse

Bøje Niensens konkurssag kører videre, og der dukker fortsat nye ting frem, der kan give anledning til, at der sættes spørgsmåls-

tegn ved, om sagen afvikles på alle områder efter lovens regler.

Imidlertid har direktør Bøje Nielsen kunnet dokumentere så mange uregelmæssigheder i behandlingen af hans konkursbo, at ministeren ikke længere kan lukke øjne og ører for sagen og dens afvikling.

I øvrigt henvises til direktør Bøje Niensens kopi af brev til sø- og handelsretten af 16. juni 1986, som ministeren har fået tilstillet kopi af.

Svar (8/7 86):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Behandlingen af konkursboer er efter konkursloven henlagt til skifteretterne (i København dog sø- og handelsretten).

De afgørelser, der træffes under behandlingen af et konkursbo, er judicielle og kan ikke indbringes for nogen administrativ myndighed. Justitsministeriet har derfor ikke mulighed for at tage stilling til behandlingen af direktør Bøje Niensens konkursbo.

Det tilføjes, at afgørelser under skiftebehandling samt skifterettens domme, stadfæstelsen af regnskabet og den sluttede konkursbehandling eventuelt vil kunne indbringes for højere ret i overensstemmelse med reglerne i konkurslovens kapitel 31.

Spm. nr. S 1383

Til *justitsministeren* (30/6 86) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren undersøge, hvorfor skifteretten ikke har udpeget én eller flere personer til registrering og vurdering af direktør Bøje Niensens konkursbo, som foreskrevet i konkurslovens § 110, stk. 1?«

Begrundelse

Bøje Niensens konkurssag kører videre, og der dukker fortsat nye ting frem, der kan give anledning til, at der sættes spørgsmålstegn ved, om sagen afvikles på alle områder efter lovens regler.

Imidlertid har direktør Bøje Nielsen kunnet dokumentere så mange uregelmæssigheder i behandlingen af hans konkursbo, at ministeren ikke længere kan lukke øjne og ører for sagen og dens afvikling.